

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5138 van 18 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Algerijnse nationaliteit, op 3 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 juli 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is van Algerijnse nationaliteit.

Op 26 november 2005 huwt verzoekster in Algerije met de heer H.A., van Belgische nationaliteit.

Op 20 april 2007 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Op 31 mei 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 10 juni 2007 verlaat verzoekster de echtelijke woonst.

Op 2 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit de verklaring dd. 27/06/2007 van de echtgenoot blijkt dat het hier om een schijnhuwelijk zou gaan. Sinds betrokkene haar AI heeft verworven is ze niet meer op haar huidig adres.

(...)”

2. Ontvankelijkheid.

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt dat verzoekster geen belang heeft bij de onderhavige annulatieprocedure gezien verzoekster zelf aangeeft dat ze zich niet wenst te vestigen bij haar echtgenoot.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Verzoekster getuigt van het rechtens vereiste belang aangezien de eventueel tussen te komen vernietiging haar rechtstoestand zou wijzigen, doordat het bestuur zou verplicht worden om een nieuw standpunt in te nemen met betrekking tot de ingediende vestigingsaanvraag en het aan verzoekster betekende bevel om het land te verlaten uit het rechtsverkeer zou verdwijnen.

De exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster foute motivatie aan en de schending van artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de motivatie foutief is daar zij uitgaat van een eenzijdige verklaring van haar echtgenoot. Zij haalt aan dat zij de echtelijke woonst is ontvlucht op 10 juni 2007 daar ze geslagen werd door haar echtgenoot, dat haar echtgenoot verklaard heeft dat het om een schijnhuwelijk ging enkel en alleen om aan een eventuele veroordeling tot betaling van een onderhoudsgeld, als gevolg van het verzoekschrift dat verzoekster indiende op basis van artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek bij de Vrederechter, te ontsnappen en dat de

Vrederechter op 17 juli 2007 vaststelde dat haar echtgenoot, terwijl zij nog in Algerije verbleef, een buitenechtelijke relatie had aangeknoopt met een Kosovaarse dame en dat deze samen met haar kind inwoonde bij verzoeksters echtgenoot. Verzoekster verwijst vervolgens naar twee adviezen van de Consultatieve Commissie voor Vreemdelingen waarin wordt vastgesteld dat verzoeksters mishandeld werden door hun respectievelijke echtgenoot en dat dit een reden is van overmacht daar niets aan verzoeksters kon verweten worden.

In zoverre verzoekster zich beroept op de vermeende schending van de Vreemdelingenwet, duidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de Vreemdelingenwet zonder te preciseren welk artikel werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (R.v.St., nr. 159.492, 1 juni 2006).

In zoverre verzoekster verwijst naar de adviezen van de Consultatieve Commissie voor Vreemdelingen wenst de Raad op te merken dat hij zich niet gebonden acht door deze adviezen, die geen bindende kracht hebben. Bovendien dient elke zaak individueel behandeld te worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de vestiging weigerde daar uit de verklaring van de echtgenoot van 27 juni 2007 blijkt dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en dat verzoekster niet meer in de echtelijke woonst vertoeft. Om rechten te kunnen putten uit artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, dient de vreemdeling **de gezamenlijke vestiging** aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State waarin gesteld wordt dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, het dan toch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. In ditzelfde arrest oordeelt de Raad van State dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet

bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot op 27 juni 2007 een verklaring heeft afgelegd waaruit blijkt dat hij van mening is dat er van een relatie geen sprake is en zelfs verklaart dat hun huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Betreffende verzoeksters bewering als zou de motivering foutief zijn daar zij uitgaat van de éézijdige verklaring van verzoeksters echtgenoot betreffende een schijnhuwelijk, kan de Raad enkel vaststellen dat het niet ter zake doet of het huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk betreft, daar de vestiging niet enkel een huwelijk, maar ook een minimum aan relatie vereist (R.v.St., nr. 149.087, 4 oktober 2005). Van een minimum aan relatie is geen sprake nu, zoals verzoekster zelf beweert, haar echtgenoot haar bont en blauw sloeg, verzoekster de echtelijke woonst verliet op 10 juni 2006, verzoekster klacht neerlegde bij de politie op diezelfde dag en verzoekster bovendien een verzoekschrift op basis van artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek indiende bij de Vrederechter. Gezien verzoekster niet betwist dat haar echtgenoot een verklaring tot vaststelling van een schijnhuwelijk aflegde, zij zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat hun huwelijksproblemen een zodanige omvang aannamen dat zij zelfs de echtelijke woonst diende te ontvluchten en zij noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoire maar enigszins laat uitschijnen een levensgemeenschap met deze man te vormen of te willen vormen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar grief niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dus niet aangetoond.

Verder poneert verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar de overheid bij het nemen van de beslissing dient uit te gaan van een correcte feitenvinding en dat dit in casu niet gebeurd is daar de verwerende partij de stelling van verzoeksters echtgenoot als enige waarheid aanvaard en deze totaal verschillend is van de realiteit.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van de verklaring omtrent een schijnhuwelijk en niet van het bestaan van een schijnhuwelijk. Uit voormelde bespreking is reeds gebleken dat de Dienst Vreemdelingenzaken is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij als echtgenote van een Belgische onderdaan recht heeft op verblijf, zeker als men rekening houdt met wat verzoekster reeds uiteengezet heeft naar aanleiding van het eerste middel.

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met **hem vestigt of komt vestigen**, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden de 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, zij dient zich met andere woorden conform voormeld artikel **gezamenlijk te vestigen** met haar echtgenoot. Zoals reeds

uiteengezet naar aanleiding van de bespreking van het eerste middel, is aan deze voorwaarde duidelijk niet voldaan.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster haalt aan dat zij een diploma behaalde in Algerije, dat dit diploma in België erkend werd, dat zij ingeschreven staat bij de VDAB, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands heeft gevolgd en dat zij alles in het werk stelt om zich zo goed mogelijk in te burgeren. Verzoekster concludeert dat de verwerende partij zich niet mag mengen in haar privéleven en haar inspanningen daartoe, te meer daar zij zelf niet aan de basis ligt van het niet samenwonen met haar echtgenoot.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet en diende zich dus gezamenlijk met haar echtgenoot te vestigen, wat in casu, zoals reeds werd uiteengezet, niet het geval was. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat haar inburgering en opgebouwde privéleven in België dermate ver gevorderd zijn dat het een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM indien zij nu het grondgebied zou dienen te verlaten. Zij is naar eigen zeggen pas op 4 maart 2007 op het grondgebied aangekomen. Verzoekster kan dan ook niet poneren als zou een verwijdering van het grondgebied haar privéleven in onredelijke mate aantasten.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU